Janne
KELLARI

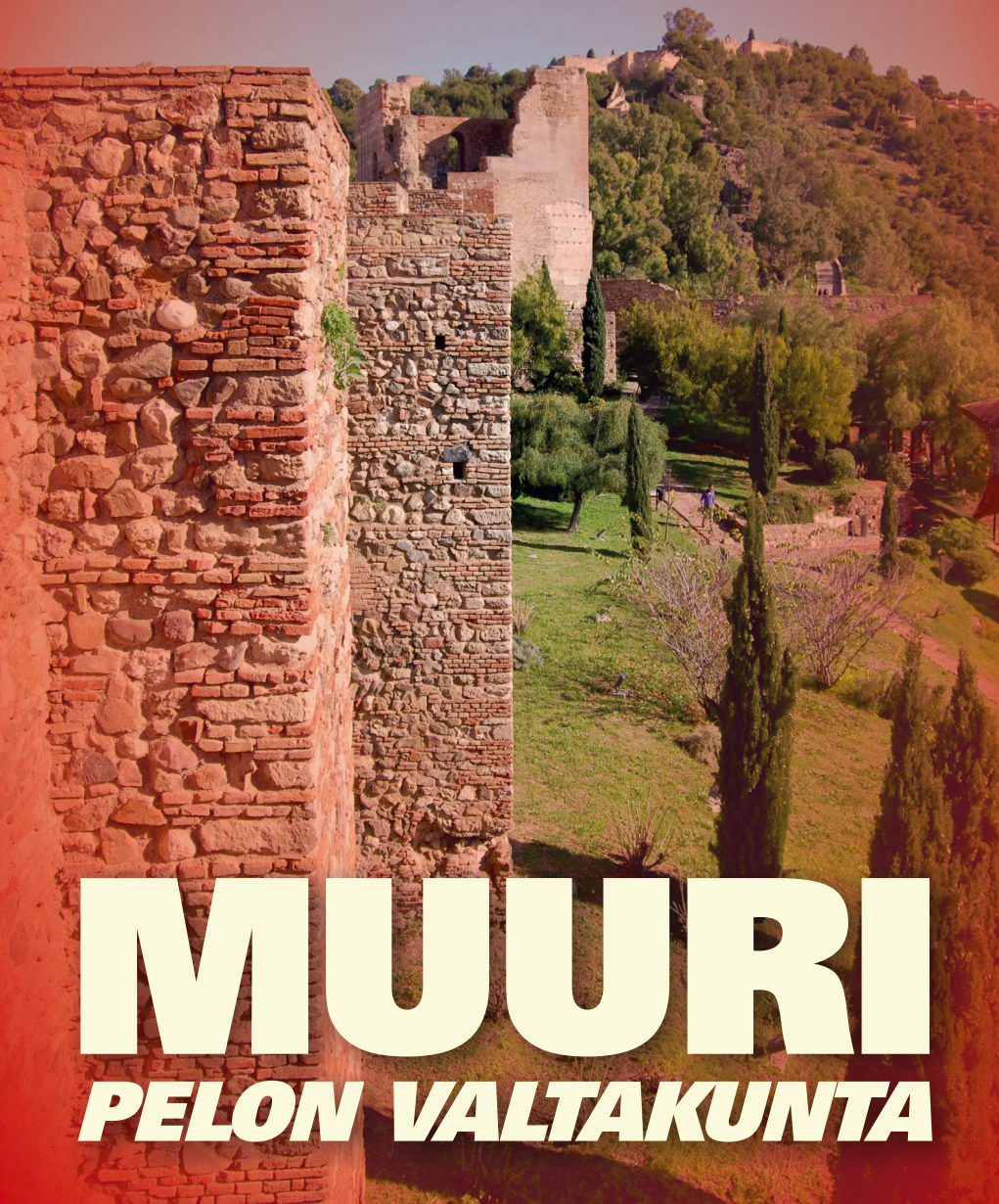

MUURI

PELON VALTAKUNTA

MUURI

Pelon valtakunta

Janne Kellari

MUURI

Pelon valtakunta

© 2017 Janne Kellari
Kansi: Mika Sarpo
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-951-568-085-3

Nainen astui sisään toisen kerroksen huoneeseen. Se oli yhtä loistelias kuin kaikki muutkin paikat tässä synkän kulttuurin keskipisteessä. Suurista ikkunoista aukeni näkymä parvekkeelle, jossa viimeinen näytelmä esitettäisiin. Sen alapuolelta kuului vaimeana kerääntyvän väkijoukon aiheuttama humina. Nainen käänsi katseensa tuolissa istuvaan vanhempaan naiseen. Tämä oli ruhjeiden ja haavojen peitossa ja kädet oli sidottu selän taakse. Silmissä oli silti edelleen uhmakas katse.

Nainen asteli hiljaisuuden vallitessa tuolin eteen, vilkaisi huoneen loisteliaisuutta ja iski nyrkkinsä vanhemman naisen poskeen. Tämän pää retkahti sivulle ja tukahdutettu voihkaisu purkautui yhteen puristettujen huulien välistä. Nainen iski uudelleen ja tunsi tyydytystä aistiessaan nyrkkinsä tuottaman tuskan. Vanhempi nainen nosti kiivaasti päänsä ja tuijotti ylöspäin vihan sumentamin silmin. Toinen nainen ei edelleenkään sanonut mitään. Välinpitämätön ilme kasvoillaan hän iski vielä kerran nyrkkinsä istuvan vangin suupieleen. Veri roiskui kaaressa huulten haljetessa ja nyt mikään tahdonvoima ei enää kyennyt estämään tuskan huutoa. Silti vanhempi nainen nosti jälleen päänsä pystyyn ja sähisi verta valuvien huulten välistä: ”Luuletko voivasi pehmittää minut tunnustamaan tai sanomaan jotakin!”

Nainen katsoi vankiaan ja vastasi värittömällä äänellä: ”Ei, en luule. Teen tämän kaiken silkan nautinnon vuoksi.”

Nainen iski jälleen nyrkkinä vankinsa kasvoihin ja jatkoi: ”Sinun ainoa tehtäväsi tässä elämässä on kuolla minun kädestäni.”

”Et sinä uskalla minua tappaa, sinä olet syntynyt ja kasvanut uskomaan minuun.”

”Sinä olet ollut kuollut jo pitkän aikaa, et vain itse tiedä sitä vielä”, nainen vastasi ja isku uudelleen vankiaan. Sitten hän alkoi riisua hitaasti vaatteitaan ja tuijotti kiinteästi vanhempaa naista.

”Ei riisuminen tee sinusta kaltaistani, et siltikään ole mitään minun verrattuna.”

”En ole kaltaisesi, en aio olla kaltaisesi”, nainen vastasi. ”Olen ainutlaatuinen.”

Väkijoukon ääni ulkona voimistui hiljalleen ja nainen sanoi vangilleen jäätävällä äänellä: ”Hetki lähestyy.”

I

Opetuksen vuodet

Kun kyynel ensimmäinen maahan putoaa,
sen alla jotain elämästä aina versoaa.
Mutta kyynel pieni mereksi kun muotoutuu,
kaiken tukahduttaa, kun se vapautuu.

Mikä on se ensi kerta, jossa suru lasketaan,
missä kohtaa lapsen usko maahan kasketaan.
Sinisilmät kun ne katsoo ylös maailmaan,
vanhemmat ne lähtee niitä aina vaalimaan.

Lapsen itku saattaa maailmaamme parantaa,
ainakin se elämäämme joka päivä avartaa.
Vaan kun tuo itku hätähuudon synnyttää,
ei silloin ole hetki rohkeutta käännyttää.

Kunpa aika jättäis kyynelvirran, jossa elämäämme summataan,
jotta voisi nähdä kuinka vanhus hymyhuulin katsoo lastaan.

Itku on se kehon kieli jolla lapsi osoittaa,
että tunteet voivat vielä sydämestä soittaa.
Silloin onni asuu naapurissa kyynelten,
voi päivän uuden ottaa vastaan hymyillen.

Ikä kun se karttuu vuosi vuoden perään,
yhä vanhempana joutuu sängystänsä herään.
Yksin joutuu ihmisyyden rippeet korjaamaan,
aikuisuus kun pitää loppuelämänsä orjanaan.

Lapsen itku saattaa maailmaamme parantaa,
ainakin se elämäämme joka päivä avartaa.
Vaan kun tuo itku hätähuudon synnyttää,
ei silloin ole hetki rakkautta käännyttää.

Kunpa aika jättäis kyynelvirran, jossa elämäämme summataan,
jotta voisi nähdä kuinka vanhus hymyhuulin katsoo lastaan.

Lapsen maailma, kun se vaihtuu seuraavaan,
tuohon sielun myllerrykseen kasvavaan.
Yhä useammin joutuu silloin yksin suremaan,
löytää parannusta tunteen monen puremaan.

Mutta kun tuo kyynel ensimmäinen lasketaan,
eikä enää ole isän äidin olkaa johon nojataan.
Silloin pieni kyynel saattaa olla koko elämä,
ja onnen rippeet voivat olla pelkkä näytelmä.

Lapsen itku saattaa maailmaamme parantaa,
ainakin se elämäämme joka päivä avartaa.
Vaan kun tuo itku hätähuudon synnyttää,
ei silloin ole hetki toivoansa käännyttää.

Kunpa aika jättäis kyynelvirran, jossa elämäämme summataan,
jotta voisi nähdä kuinka vanhus hymyhuulin katsoo lastaan.

1

Unohdus

Meri raivosi jossakin alhaalla, tummat pilvet roikkuivat taivaalla violetin ja harmaan eri sävyissä. Salamat välähtelivät ukkosen jyrinän saattelemana. Sade piiskasi maata, joka oli muuttunut upottavaksi mudaksi. Pystysuora jyrkänne syöksyi kohti mustaa vettä ja nainen tunsi kuvottavan tyhjyyden vatsassaan. Takaa-ajajien äänet olivat vaienneet, tälle matkalle he eivät enää voisi seurata. Tämä oli viimeinen etappi ennen rauhaa. Nainen aukaisi silmänsä, putoamisen vauhti repi tunikaa ja pitkiä mustia hiuksia. Meri lähestyi kuvottavaa vauhtia. Sen vaahtopäiset aallot murtuivat pystysuoraan kallioon ja vetäytyivät sitten ulapalle keräämään uutta voimaa. Nainen sulki silmänsä, tuska, pelko ja häpeä olivat poissa, oli vain väistämättömän odotus ja se tuntui hyvältä. Aavistuksenomainen hymy huulillaan nainen valmistautui ottamaan vastaan tuon lopullisen iskun.

Kahdet yksiakseliset avovaunut pysähtyivät jyrkänteen laelle. Niitä molempia veti kaksi takaa-ajon väsyttämää ja myrskyn hermostuttamaa hevosta. Vaunuissa oli umpikaide edessä ja sivuilla, takaa ne olivat auki. Kaide oli valkoinen, mutta siinä oli upotettuna lukuisia vihreitä jalokiviä ja vihreäksi värjätty, laskostettu kangas kiersi sen yläreunaa. Vaunuissa ei ollut juuri muuta tilaa kuin seisomapaikat kahdelle. Ne oli tehty nopeaan matkantekoon, ei tavaroiden kuljettamiseen. Molemmissa vaunuissa seisoi kaksi vihreään, pitkään viittaan verhoutunutta miestä, aseinaan lantiolla roikkuvat miekat ja kaiteen telineessä lepäävät keihäät. Viitan alla ei ollut muita vaatteita, kuin pitkät, polveen ulottuvat valkoiset lannevaatteet. Kolmella oli muotoon taotut hopeanhohtoiset sääri- ja käsivarsisuojat ja yksinkertaisella vihreällä harjalla koristellut hopeiset kypärät. Yhdellä suojat ja kypärä olivat kultaisia ja kypärä oli suurella vihreällä sulkakoristelulla varustettu. Myös lannevaatteen vyö oli huomattavasti muita koristeellisempi ja suurempi, mikä kertoi johtajuudesta ja asemasta. Kaikilla saapujilla oli kastanjanruskea iho ja tummat lyhyet hiukset. Johtajan kasvojen yläosan aina nenänvarteen asti peitti kultainen naamio, muilla kolmella vastaavat naamiot olivat hopeaa. Naamioiden takaa nuo kaikki tuijottivat jyrkänteen reunalle. He eivät olleet saaneet kaipaamaansa saalista,

mutta lopputulos oli kuitenkin sama, papisto olisi tyytyväinen puhdistukseen.

Ikääntynyt mies katseli rantamökkinsä ikkunasta merelle, jossa tummat pilvet hiljalleen vetäytyivät taivaanrantaan. Hän asteli ovesta koko mökin kiertävälle terassille ja nojautui merenpuoleisen kaiteen ääreen. Kaikkialla oli märkää kaatosateen jäljiltä. Rantaviiva oli täynnä myrskyn tuomaa levää ja muutama yksittäinen puu hiekkarannan takana kohoavassa metsässä oli kaatunut. Yksimastoinen pieni kalastusvene oli edelleen vedettynä rantahietikolle. Sen tiukasti sidotut kiinnitysköydet olivat kestäneet myrskyn voiman ja miksipä eivät olisi, olihan mies sitonut veneen samaan paikkaan jo kahdenkymmenen vuoden ajan. Mies suoristautui ja hengitti sateen raikastamaa merilmaa. Niin, siitä oli kaksikymmentä vuotta, vuosi tai kaksi suuntaan tai toiseen, mutta kuitenkin. Kaksikymmentä vuotta sitten hän oli vetäytynyt tietoisuudesta ja jäänyt tänne syrjään kaikesta muusta elämästä. Silloin tuntui, ettei muuta mahdollisuutta ollut. Yksinäisyys oli ainoa vaihtoehto jatkaa. Nyt, nyt tätä rauhallista eristäytyneisyyttä ei vaihtaisi enää mihinkään, tämä oli ainoa oikea tapa elää ja kohdata kohtalonsa.

Mies oli pukeutunut sandaaleihin ja rispaantuneeseen tunikaan. Vartalo oli edelleen, kaikkien näiden vuosienkin jälkeenkin jänteikäs ja lihakset erottuivat selkeästi. Ikä kuitenkin näkyi kasvojen pienissä juonteissa ja lyhyiden, ennen niin tummien hiusten harmaissa raidoissa. Mies asteli metsänpuoleisen kaiteen ääreen, nosti tunikansa helmaa ja päästi rakkoa painaneen aamupissan kasvillisuuden joukkoon. Niin kuin oli tehnyt kaikki nämä vuodet.

Myrskyn jälkeinen ilma oli vielä viileä ja niinpä mies asteli tarpeensa tehtyään takaisin mökkiin sisälle. Mökissä ei ollut kuin yksi huone, jonka metsän puoleisella seinustalla oli suuri avotakka ja sen läheisyydessä pieni pöytä tuoleineen. Takimmaisessa nurkassa, takan vieressä oli sänky. Seinillä oli paljon hyllyjä. Takan vieressä niissä oli ruokatarvikkeita ja astioita. Muualla puolestaan vanhoja kirjakääröjä ja myös uudempia kirjan muotoon sidottuja kirjoituksia. Mökissä ei ollut lukkoja, eikä missään kaapissa ovia. Paitsi yhdessä pienessä kaapissa ja tuossa yhdessä oli myös kaksi suurta metallista lukkoa.

Mökki sijaitsi veteen laskeutuvassa rantamaisemassa. Sen merenpuoleinen pää seisoi paalujen varassa, mutta toinen pää oli lujasti kiinteällä maalla. Rantaviivaa seuraileva metsä ulottui molemmilla sivulla mökille asti. Metsän siimekseen oli raivattu monta pientä viljelmää, jotka antoivat lähes kaiken tarpeellisen yksinäisen miehen yksinkertaiseen elämään.

Mies kiskoi kankaiset housut jalkaansa ja veti nahkaiset saappaat niiden päälle. Niin kuin tekisi kuka tahansa maanviljelijä tai kalastaja ennen työpäivää. Joskus ammoin mies ei olisi voinut kuvitellakaan verhoutuvansa tällaiseen, nyt se tuntui aivan luonnolliselta. Mies otti repun selkäänsä, pitkän kävelysauvan käteensä ja lähti ulos. Hän laskeutui muutaman askelman terassilta rannalle ja alkoi astella pitkin rantaviivaa. Myrsky toi usein kaikkea hyödyllistä maihin ja siksi tällainen aarrejahti oli normaali osa elämää.

Mies käveli pitkin hiekkaista rantaa ja katseli ympärilleen. Rauhoittunut meri lainehti vasemmalla, aivan rantaan ulottuva sankka lehtimetsä kohosi oikealla. Mökin hahmo takana alkoi hiljalleen hukkua tuohon maisemaan ja kohta sitä oli jo lähes mahdoton erottaa kaukaisesta metsänrajasta. Hiekassa oli levää, oksia ja kaikenlaista rojua. Ei kuitenkaan mitään hyödyllistä. Mies jatkoi kulkuaan, hänellä ei ollut kiirettä, ei aikataulua eikä määränpäätä.

Matkan jatkuessa reppuun nousi muutama suurempi kotilonkuori, jotka tarpeen vaatiessa voisivat toimia niin astiana mökissä kuin kuokkana kasvimaalla. Sitten edessä alkoi häämöttää suurempi kasa epämääräistä tavaraa. Lähempänä saattoi tunnistaa haaksirikkoutuneen laivan jäämistöä. Yhtään uhria ei näkynyt missään, ei elävää eikä kuollutta. Itse laivastakin oli jäljellä vain mastonpätkiä purjeenriekaleineen ja joitakin osia kylkirakenteesta, sekä suuri määrä erilaista irtaimistoa. Kaikki muu oli kadonnut meren syövereihin. Miehelle ei tullut mieleenkään sanat haudanryöstö tai ruumiiden häpäiseminen, hän ei tuntenut sen enempää häpeää kuin suruakaan. Maailma oli julma paikka ja jokaisen kohtalona oli kuolla, miksi siis miettiä elämän normaalia kaarta tai surra väistämätöntä. Rauhallisin liikkein mies tutkaili ympäriinsä levinnyttä rojua. Hän löysi muutamia työkaluja, jokusen astian ja riittävän suuren palan purjekangasta, jotta se kannatti ottaa mukaa.

Mies suoristautui, reppu oli melko täynnä. Silti hän päätti patikoida vielä hetken matkaa eteenpäin. Hän oli jo usean kilometrin päässä mökistään. Edessä metsäinen maasto alkoi kohota ja ranta muuttua ensin kivikkoiseksi rinteeksi ja lopulta pystysuoraksi kalliojyrkänteeksi. Tällaisella leudolla säällä kalliojyrkänteen juurella oli kuitenkin kaistale kuivaa maata ennen äkkisyvää merta ja tuolla kaistaleella oli usein sopivaa löytötavaraa.

Mies käveli suurten kivien ja kallioiden lomassa. Oikealla maasto kohosi yhä jyrkemmin ylöspäin ja penger muuttui yhä pystysuoremmaksi jyrkänteeksi. Kohta vain korkeimpien puiden latvat häämöttivät ylhäältä ja lopulta massiivinen kallioseinämä peitti kaiken muun mai-

seman. Samalla rantakaistale kapeni entisestään ja näkymä muuttui varjoisan hämäräksi. Vasemmalla meri lainehti hiljalleen, jalkojen alla muutaman metrin levyinen rantakaistale oli pikkukivien peittämä ja oikealla pystysuora kallio nousi korkeuksiin. Takana kivienlohkareiden välistä näkyi silmänkantamattomiin jatkuva, metsän reunustama rantaviiva ja jossakin siellä katseen tavoittamattomissa, oli oma mökki veneineen.

Mies oli kävellyt ehkä puoli kilometriä kallioseinämän juurella, kun hän näki edessään vaalean möykyn. Hänen ei tarvinnut miettiä tai pohtia mikä se oli, hän oli nähnyt riittävän monta ruumista rantaan ajautuneena. Mies kumartui ruumiin puoleen, varmistaakseen sen hengettömyyden. Ensimmäistä kertaa hän hämmästyi, kun sormet tavoittivatkin sydämen lyönnit ja korvat kuulivat hienoisen henkäyksen, joka kuului huulilta vartaloa käännettäessä. Tajuton oli nuori nainen, jolla oli pitkät sysimustat hiukset ja vaalea kauniisti kirjailtu tunika. Nainen oli likomärkä ja täynnä pieniä haavoja ja ruhjeita. Tutkiessaan ruumista paremmin, mies havaitsi selässä lukuisia syviä ja verisiä ruoskaniskun jälkiä. Mies laski reppunsa maahan ja nosti naisen hartioilleen. Vaikka ruumis oli kevyt ja nosto sujui helposti, oli matkaa mökille useita kilometrejä ja vuodet ja toimettomuus olivat verottaneet voimia. Reppu oli pakko jättää rantakaistaleelle. Loukkaantunut nainen oli kuitenkin tärkeämpi, jopa uskonsa menettäneelle ikääntyneelle miehelle.

Mies laski naisen sängylleen ja suoristautui selkäänsä pidelleen. Otsalla helmeilevä hiki ja kiihtynyt hengitys kertoivat vuosien todellakin kuluneen, vuosien jotka olivat jättäneet jälkensä. Yksinkertainen elämä mökillä ei tarjonnut sellaista kovaa elämää, joka aikoinaan oli pitänyt ruumiin tiukassa kunnossa.

Mies ei muistanut, koska oli viimeksi vuodevaatteet pessyt, mutta se tuskin tappaisi jo ennestään huonossa kunnossa olevaa naista. Mies hymähti ilottomasti itselleen. Ensimmäistä kertaa hän sai naisen sänkyynsä ja tietenkin tämä oli tajuton ja ehkä kuolemaisillaan. No, kukapa muu tänne maailman hylkäämään paikkaan eksyisikään.

Mies riisui märän ja riekaleisen tunikan ja kääri sitten naisen huolellisesti viltin sisään. Hän teki tulen takkaan ja laittoi suuren padallisen vettä sen ylle. Odotellessaan veden lämpiämistä, mies haki puhtaita liinoja haavojen puhdistamista varten. Hän tiesi, että viisainta olisi lähteä lähimpään kylään hakemaan parantajaa, mutta ruoskan jäljet selässä pistivät empimään. Olisiko kuitenkin parempi pitää nainen piilossa? Vastauksia ei ollut. Siksi yksinäisyyteen ja eristäytyneisyyteen tottuneen oli helppo päätyä ratkaisuun olla kertomatta kenellekään ja olla hakematta apua.

Mökissä oli omiin pikku haavereihin varattuna kokoelma rohtoja ja muita hoitotarpeita. Aikoinaan elämän kovan koulun käynyt mies oli joutunut kokemaan paljon, joten aivan avuton hän ei edessä olevan tehtävän kanssa ollut. Mies puhdisti kaikki haavat lämpimällä vedellä, johon oli sekoitettu sopivia rohtoja. Hän tutki parhaan kykynsä mukaan, ettei ainakaan pahoja murtumia ollut. Sitten mies nosti naisen pään pystyyn ja valutti varovasti yrteillä maustettua vettä tämän huulille. Ensi yrittämällä vettä meni vain muutama pisara. Suurella kärsivällisyydellä ja lukuisilla kerroilla seuraavien tuntien aikana, sitä virtasi pikkuhiljaa ruumiiseen niin paljon, että kärsivän naisen syvä tajuttomuus muuttui kuumehoureiseksi uneksi. Tämän mies saattoi päätellä liikkumattomuuden muuttuessa illan kuluessa levottomaksi liikehtimiseksi.

Mies piti kuumeisen naisen viltin alla ja antoi jatkuvasti lisää yrttivettä. Hetkeksi nainen asettui aloilleen ja ikään kuin nukahti. Mies alkoi valmistaa itselleen illallista, mutta säpsähti kesken kaiken, kun nainen huusi äkisti ja nosti päätään. Yhtä nopeasti nainen romahti jälleen makaamaan ja vaipui syvään liikkumattomaan uneen. Mies kuivasi naisen hikiset kasvot kankaalla ja jatkoi sitten askareitaan. Padassa alkoi kiehua vesi, johon mies leikkasi yrttejä ja muutaman juureksen omasta maastaan. Kun liemi oli saanut makua kasviksista, hän pudotti sinne viipaloimansa kalan ja laittoi kannen päälle. Tuoksu, joka ainakin yksinkertaiseen elämään tottuneesta miehestä oli herkullinen, levisi mökkiin.

Odotellessaan ruoan valmistumista, mies kaatoi puiseen pikariin vaaleanruskeaa viinaa ja istui pöydän ääreen. Alkoholi lämmitti ja rentoutti kehoa virratessaan hiljalleen kurkusta alas. Juoma oli yksi niistä harvoista asioista, jota mies ei saanut merestä, metsästä tai pieniltä viljelyksiltään. Toki hän tiesi suurin piirtein, miten tuota juomaa valmistettiin. Muutamat omat yritykset olivat kuitenkin päätyneet täysin juomakelvottomaan lopputulokseen ja niinpä hän oli päätynyt hankkimaan sitä lähimmästä kylästä. Hän myi tarvittaessa torilla valmistamaansa kalaa ja riistaa ja sai niistä sen verran rahaa, että pystyi hankkimaan tarvitsemiaan välttämättömyyksiä, kuten alkoholia, muilta kauppiailta.

Tavallisesti iltaisin mies istuskeli terassilla ajatuksissaan tai työskenteli merenpuoleisella seinustalla olevan työpöydän ääressä. Siellä hän luki kirjoituksia tai kirjoitti niitä itse. Mies kuvaili paperille sitä kaikkea mitä historiassa oli joutunut todistamaan ja sitä kaikkea mistä näkemänsä ulkopuolella oli tietoinen. Kirjoittamisella ei ollut todellista päämäärää. Ehkä se oli jonkinlaista terapiaa, tai vain halua saada

totuus talteen, vaikka todennäköisyys oli sen puolella, ettei kukaan sitä koskaan lukisi. Terassilla istuessaan mies vain tuijotti kauniille merelle ja muisteli, haaveili ja ihasteli elämää. Nyt huomio oli kiintynyt sängyllä makaavaan naiseen. Kuka tämä oli, miten tämä oli joutunut rantakaistaleelle ja ennen kaikkea, miksi tämä oli ruoskittu.

Kun pikari oli tyhjentynyt, oli ruoka myös kypsynyt. Mies otti kauhalla lientä kulhoon ja jätti sen jäähtymään pöydälle. Itselleen hän kauhoi annoksen, jossa oli myös kalaa ja juureksia. Mies söi rauhallisesti ja nautti elämänsä yksinkertaisuudesta. Mereltä kantautui tyyni laineiden ääni ja metsän äänet kuuluivat ikkuna-aukoista mökkiin. Nyt tämä kaikki tuntui paratiisilta, mutta aikanaan oli ollut vaikea tottua siihen, etteivät edessä notkuneet suuret herkkupöydät, eikä ympärillä vilissyt palvelusväkeä. Tämä kaikki oli tuntunut rangaistukselta, vaikka päätös oli ollutkin vapaaehtoinen. Kaikki oli kuitenkin muuttunut, mies oli muuttunut ja nyt tämä elämä oli ainoa elämisen arvoinen.

Mies kokeili lientä ja se oli enää haaleaa. Hän istui jälleen sängyn reunalle, nosti naisen ylävartalon syliinsä. Vaikka silmät eivät auenneet, ruumiin kieli kertoi naisen vaistoavan, että jotakin tapahtui, jotakin jota ei tarvinnut pelätä. Mies kohotti liemikulhon rohtuneille huulille ja kaatoi hitaasti tilkan lientä suuhun. Yhtä hitaasti, ehkäpä vain refleksin omaisesti, nainen nieli ja niin sama rutiini toistui, kunnes kulho oli tyhjä. Mies laski naisen jälleen nukkumaan varmistaen, että tämä oli kunnolla vilttien alla. Samalla ilta alkoi hämärtää rannalla ja mies sytytti kaksi huonetta valaisevaa kynttilälyhtyä. Hän kävi sulkemassa ikkunaluukut ja veti paksut verhot niiden eteen, jotta viileä yöilma pysyisi poissa. Hän lisäsi puuta takkaan saadakseen lämpöä niin itselleen, kuin hoitamalleen naiselle. Mies istui takan vieressä olevan pöydän ääreen ja otti esiin loput kalasta, josta oli illallisensa valmistanut. Hän pilkkoi ja puhdisti kalan huolellisesti, niin että perkuujätteitä jäi mahdollisimman vähän. Sitten mies otti esiin saviruukun, johon kaatoi runsaasti suolaa sekä yrttejä, latoi kalanpalaset seoksen päälle ja peitti kalat uudella kerroksella suola ja yrttiseosta. Mies avasi takan toisella puolella olevan lattialuukun ja laskeutui tikapuita pitkin maan alle kaivettuun kellarikomeroon, jonka viileyteen jätti kalat säilytykseen. Mökissä hän keräsi perkuujätteet toiseen ruukkuun ja vei sen valmiiksi terassille odottamaan seuraavaa kalastusmatkaa, jossa jätteet toimisivat oivina syötteinä.

Astuessaan takaisin mökkiin mies näki kuluneen pöydän, jossa oli pilkkonut illallisen ainekset, syönyt ja perannut vielä loput kalasta. Kuten niin monesti aiemmin ja sen näköinen pöydän likainen pinta olikin. Nyt miehelle tuli pakonomainen tarve pestä pöydän pinta. Hän tiesi syynä olevan sängyssä nukkuva nainen, joka jo pelkällä läsnäolol-

laan oli muuttanut erakkomaisen elämän sääntöjä. Toki mies ymmärsi, ettei pöydän puunaamisessa illan pimeydessä ollut mitään järkeä, mutta silti hän oli tyytyväinen saatuaan työn päätökseen. Mies antoi nukkuvalle naiselle vielä kerran vettä, ennen kuin asettui ylimääräisen viltin kanssa tuoliin nukkumaan.

Aamun ensimmäiset auringonsäteet alkoivat valaista mökkiä ikkunaluukuista ja verhoista huolimatta ja mies availi silmänsä tuolilla. Hän kohottautui istumaan ja ähkäisi kivusta. Selkä ja niska tuntuivat tuolissa vietetyn yön jäljiltä puusta veistetyiltä. Käsivarsien ja jalkojen lihakset olivat tuskallisen kipeät edellisen päivän kantamisurakan jäljiltä. Jokainen pienikin liike sai kivun aallot liikkeelle. Mies yritti vetreyttää paikkojaan muutamalla venytysliikkeellä, siinä kuitenkaan sen paremmin onnistumatta. Irvistäen mies vilkaisi sängyllä edelleen nukkuvaa naista, jonka syytä kaikki kivut olivat.

Mies otti muutaman puuklapin ja tuohta ja teki tulen takkaan edelleen kivusta ähkien. Sitten hän nosti puusaavin matkaan ja suuntasi lähteelle hakemaan vettä. Aikoinaan yksi syy mökin rakentamiseen juuri tälle kohdalle oli ollut tuo lähde, sillä puhdas vesi oli yksi tärkeimmistä, ellei tärkein elinehto. Mies ei ollut halunnut koettaa onneaan kaivon kaivamisella sankkaan metsään, tai yrittää selvitä pelkällä sadeveden keräämisellä. Siksi jokin pieni puro tai lähde oli löydyttävä.

Palattuaan mökkiin mies laittoi veden lämpiämään ja tarkasteli naista lähemmin. Otsa ei tuntunut enää niin kuumalta, kuume oli selkeästi laskemassa. Se tuntui hyvältä, ilmeisesti mitään peruuttamatonta vammaa ei ollut, ainoastaan haavoja ruhjeita ja kylmettymistä. Nainen oli laskenut yön aikana alleen, mikä ei ollut mikään ihme, mutta nyt jo ennestään epäsiistit petivaatteet oli pakko vaihtaa.

Mies nosti naisen lattialle levittämälleen puhtaalle viltille. Hän otti lämminneen veden vuoteen viereen, sekoiti siihen rohtoja ja alkoi jälleen puhdistaa naisen haavoja ja vartaloa. Katsellessaan ruoskan puremia syviä jälkiä, omat kivut tuolissa nukkumisen jäljiltä tuntuivat mitättömiltä.

Saatuaan puhdistustyön päätökseen, mies kiskoi vuodevaatteet pois ja vaihtoi ne puhtaisiin. Yhden lakanan hän taitteli monin kerroin ja asetti sen keskivartalon kohdalle. Heitettyään likaiset liinat ja vuodevaatteet ulkona olevaan saaviin, mies nosti naisen takaisin sänkyyn ja peitteli tämän huolellisesti viltillä.

Sitten oli viimein aamiaisen aika. Jos kaikki muu ruokakulttuuriin liittyvä oli muuttunut tämän uuden elämän alkaessa, niin aamiaisperinteistään mies oli pitänyt kiinni. Se oli runsas, monipuolinen, maukas, pitkäkestoinen ja varmasti epäterveellinen. Pienessä padassa kiehui

vettä ja yrttejä virkistäväksi juomaksi, seuraksi hän veisti kuivalihaa ja suolakalaa, sekä grilliritilällä paistuneita juureksia, kalanpalasia ja hedelmiä. Kaiken lisukkeeksi oli vahvasti maustettua, mutta aavistuksen makeaa kastiketta, johon ruokapaloja saattoi kastaa. Kuten illalla keittoa, niin mies otti nyt yrttijuomaa viilenemään kulhoon potilasta varten. Omat aamiaistarvikkeet mies kattoi pienelle lankulle, jolla hän kantoi ne ulos ja asettui nauttimaan aamiaista terassilla olevan pienen pöydän ääreen. Tämä oli yksi hienoimpia asioita nykyisessä elämässä, istua pitkään ja rauhassa raikkaassa merituulessa, katsella aavaa ulappaa ja kohoavaa aurinkoa hyvän ruuan seurassa.

Aamiaisensa jälkeen mies jälleen ruokki naisen tutulla tavalla ja nyt ensi kertaa tämä tuntui olevan puoliksi hereillä. Hän liikutti päätään saadakseen paremmin yrttijuomaa ja henkäisi tyytyväisen oloisena, kun juoma lämmitti sisuskaluja. Silmät eivät kuitenkaan auenneet, eikä muutakaan kommunikointia tapahtunut. Mies laski naisen jälleen makaamaan ja tämä muutti itsenäisesti hiukan asentoaan, mikä sekin oli merkki paremmasta. Mies peitteli naisen huolellisesti ja jatkoi sitten omia askareitaan.

Seuraavat päivät kuluivat saman rutiinin mukaisesti. Joka päivä jokin pieni ele tai äännähdys kertoi kasvavista voimista ja lisääntyvästä tietoisuudesta. Samalla kuume nousi ja laski, kertoen elimistön taistelevan vammoja vastaan. Mies ei kertaakaan uskaltanut olla pitkään poissa. Vain aivan pakottavat ruokatäydennykset mereltä ja metsältä saivat hänet pari kertaa poistumaan muutamaa minuuttia pidemmäksi aikaa. Mies halusi olisi paikalla, kun nainen heräisi todellisuuteen. Olisi todennäköisesti melkoinen shokki herätä vieraassa ympäristössä. Varsinkin kun ruoskan jäljet kertoivat epämiellyttävistä viimeisistä hetkistä ennen rantakaistaleelle päätynyttä onnettomuutta.

Viimein viidentenä päivänä, kun mies oli pilkkomassa ansaan jäänyttä jänistä, kuului sängyn suunnalta kiivas parahdus. Mies käännähti ja näki naisen istumassa. Tämä pälyili silmät suurina ympärilleen, käsien puristaessa kouristuksen omaisesti vilttiä. Mies ei noussut, jottei pelästyttäisi naista enempää, hän vain katsoi tätä ja kuiskasi: ”Kaikki on hyvin, olet turvassa.”

Nainen ei vastannut, vaan yritti ponnistaa pystyyn. Nyt mies reagoi ja pinkaisi sängyn ääreen paljon ikäistään vetreämmin. Hän tarttui lempeästi naiseen, kun tämä meinasi kaatua suoraan lattialle.

”Rauhoitu, olet edelleen heikossa kunnossa ja haavasi eivät vielä kestä ponnisteluja.”

Nainen perääntyi sängyllä kiivaasti hengittäen. Mies päästi irti ja jäi sängyn viereen seisomaan: ”Olen hoitanut sinua täällä, eikä mikään uhkaa sinua.”

Hitaasti nainen tuntui rauhoittuvan, nyrkkien ote viltistä löyseni ja hengitys tasaantui. Silmät olivat kuitenkin edelleen pelokkaat ja ne tuijottivat ympäriinsä.

”Onko sinulla nälkä tai jano?”

Nainen epäröi hetken aikaa, mutta nyökkäsi sitten. Mies otti pikariin vettä saavista ja ojensi sen naiselle. Tämän juodessa varovaisesti, mies otti korista pari poimimaansa hedelmää ja ojensi ne naiselle. Kun nainen oli juonut ja syönyt, voimat alkoivat loppua ja hän vaipui uudelleen pitkälleen. Hetken aikaa silmät olivat vielä auki, kunnes väsymys painoi ne kiinni. Mies oli huojentunut, nyt kyseessä oli rauhallinen uni, ei piinaava tajuttomuus tai pelottava painajainen.

Illalla mies laittoi jälleen ruokaa. Tuttuun tapaan padassa porisi vettä ja yrttejä, joiden sekaan hän laittoi kasviksia ja tällä kertaa pilkkomansa jäniksen. Kun ruoka porisi hiljalleen takassa, nainen heräsi jälleen. Nyt tämä ei pelästynyt, vaan katseli ympäristöään rauhallisesti. Haavojen ja ruhjeiden aiheuttama kipu sai tuskaisen voihkaisun purkautumaan huulilta, kun nainen kohottautui kyynärpäidensä varaan.

”Haavat ja ruhjeet eivät ole vielä parantuneet, vaikka olen käyttänyt hoitavia ja kipua lievittäviä rohtoja”, mies sanoi. ”Kannattaa liikkua varovaisesti.”

Nainen nousi hitaasti istumaan ja puri hammasta tuskan syöksyessä vartalon lävitse. Hän katseli ympärilleen, vetäen samalla vilttiä alastoman vartalonsa peitoksi.

”Ruokaa on kohta tarjolla, jos jaksat syödä.”

Nainen nyökkäsi ja hymyili vaisusti katsellessaan sandaaleihin ja kuluneeseen tunikaan pukeutunutta miestä.

”Voit syödä edelleen sängyllä, mutta saat toki tulla pöydän ääreen, jos jaksat.”

Nainen ei vastannut, mutta tunnusteli vaivihkaa lattiaa jaloillaan, tunteakseen kuinka heikkona oli. Mies kokeili lihaa padassa ja kaivoi sitten kaksi syvää kulhoa, joihin kauhoi ruokaa. Sivusilmällä hän näki, kuinka nainen nousi seisomaan sängystä tukea ottaen ja toisella kädellä vilttiä ympärillään pitäen. Mies kantoi kulhot pöytään ja otti sitten yhdestä kaapeista kuluneen, mutta puhtaan tunikan. Hän ojensi sen naiselle ja kääntyi hienovaraisesti selin. Kuului istumaan rojahtamisen ääni, hienoista kankaan kahinaa ja useita tuskaisia äännähdyksiä. Lopulta tuli hiljaista. Mies kääntyi ja näki naisen nyt seisovan sängyn vieressä, tunika päällään ja seinästä tukea ottaen. Mies astui auttamaan naista ensimmäisissä askeleissa. Kävely oli epävarmaa, mutta viiden päivän tajuttomuus ja lukuisat kipeät ruhjeet eivät olleet vieneet kaik-

TUHANSIA VUOSIA HISTORIAA, MATKA LÄPI AIKAKAUSIEN ALKAA

Kaukainen maailma, kaksi kansaa, jakautunut historia ja yksi nainen kaiken keskellä. Lähde mukaan matkalle läpi pelon ja valheen muodostaman verkon. Historia ja maailmankatsomus saavat uuden muodon, kun salaisuudet pikkuhiljaa paljastuvat.

Voiko yksi nainen muuttaa tulevaisuuden?

MUURI
Pelon valtakunta

”Putoamisen vauhti repi tunikaa ja pitkiä mustia hiuksia. Meri lähestyi kuvottavaa vauhtia. Sen vaahtopäiset aallot murtuivat pystysuoraan kallioon ja vetäytyivät sitten ulapalle keräämään uutta voimaa. Nainen sulki silmänsä, tuska, pelko ja häpeä olivat poissa, oli vain väistämättömän odotus ja se tuntui hyvältä.”

”Megan tarttui selässä roikkuvan miekan kahvaan ja kiskaisi aseen esiin. Liikkeen kertaakaan pysähtymättä hän iski kämmenpohjansa miehen leukaan ja heilautti miekan terän kohti sivulla vaaninutta naista.”

”Vihreisiin viittoihin ja valkoisiin lannevaatteisiin verhoutuneet hahmot seisoivat torilla. Redar katsoi naista vierellään ja näki avoimen kauhun tämän silmissä. Megan vapisi kauttaaltaan ja hikikarpalot valuivat pitkin kalpeita kasvoja.”

Kirjaan liittyvää lisämateriaalia ja tietoa kirjailijasta
www.JanneKellari.com

Seuraa kirjailijaa
www.facebook.com/JanneKellari/

9 789515 680853

BoD™
BOOKS on DEMAND